

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Beata Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2021 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa S. M.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. pełniącemu funkcję zarządcy masy sanacyjnej (...) Spółki Akcyjnej w restrukturyzacji z siedzibą w P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 29 stycznia 2021 roku

sygn. akt IX C 895/19

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 450 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.**

Beata Woźniak

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu oddalił powództwo S. M. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. pełniącej funkcję zarządcy masy sanacyjnej S.A. w restrukturyzacji z siedzibą w P. (punkt 1), a nadto kosztami procesu obciążył powoda i wobec powyższego zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 2).

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się powód wnosząc **apelację** i zarzucając zaskarżonemu orzeczenie naruszenie:

- art. 212 § 1 k.p.c. poprzez brak zastosowania wskazanej normy prawnej i brak dążenia Sądu do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, które były sporne między stronami,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających, a ponadto sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, polegających na stwierdzeniu, że występujący problem z aktualizacją uniemożliwiająca normalne korzystanie z urządzenia, nie stanowi wady istotnej towaru

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez czynienie dowolnych ustaleń faktycznych i niedokładne rozważenie zebranego w sprawie materiału, co przejawia się niewzięciem pod uwagę zeznań świadków potwierdzających istnienie wady polegającej na braku możliwości uruchomienia laptopa w chwili złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży,
- przyjęciu, że powód nie uczynił zadość obowiązkowi udowodnienia faktu dotyczącego wadliwości towaru jaki spoczywał na nim na podstawie art. 6 k.c. w przypadku gdy to na pozwanej stosownie do art. 556² k.c. spoczywał ciężar udowodnienia, że towar został wydany bez wad,
- art. 556² k.c.. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nie przyjęcie że w przypadku pojawienia się wady przed upływem roku od dnia wydania rzeczy domniemywa się, że wada lub jej przyczyna istniała w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego,
- art. 560 § 4 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nie przyjęcie że występująca wada w towarze stanowi wadę istotną uprawniającą powoda do odstąpienia do umowy sprzedaży.

Mając powyższe na uwadze apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie na rzecz powoda od strony pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

W **odpowiedzi na apelację** pozwany wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego dla radcy prawnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne oraz prawne poczynione przez Sąd I instancji, czyniąc je integralną częścią niniejszego uzasadnienia. W ocenie sądu Okręgowego wniesiona przez powoda apelacja stanowiła polemikę z prawidłowym stanowiskiem Sądu I instancji i w zasadzie w znacznej większości stanowiła powielenie stanowiska prezentowanego przez powoda na wcześniejszym etapie postępowania.

Odnosząc się kolejno do zarzutów podkreślić należy, celem informacyjnego wysłuchania stron jest ustalenie faktów istotnych i spornych między stronami (art. 212 § 1 zd. 2 k.p.c.), co pozwala na właściwe ukierunkowanie postępowania dowodowego i koncentrację materiału dowodowego (art. 6 § 1 k.p.c.). Obecnie ma ono dodatkowo służyć przedstawieniu przez strony takiego materiału procesowego, który pozwoli na zgodne z prawdą ustalenie podstawy faktycznej dochodzonych praw lub roszczeń. Powyższe założenie ma zostać osiągnięte przez zadawanie stronom przez sąd pytań zmierzających do przedstawienia dodatkowych (nowych lub uzupełniających) twierdzeń i dowodów na ich poparcie albo do wyjaśnienia twierdzeń uprzednio powołanych w pozwie, odpowiedzi na pozew, dalszych pismach przygotowawczych lub na wcześniejszym etapie rozprawy. Stosowanie powyższej regulacji nie może jednak prowadzić do naruszenia zasady dyspozycyjności i równego traktowania stron (Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz red. prof. dr hab. Elwira Marszałkowska-Krześ). Przewidziana w omawianym unormowaniu czynna rola sądu w gromadzeniu materiału faktycznego ma prowadzić przede wszystkim do wyeliminowania luk w twierdzeniach uzasadniających zgłoszone przez powoda żądanie i w uzasadnieniu środków obrony pozwanego oraz wyjaśnienia istotnych okoliczności spornych, co sprzyjać będzie możliwości wyrobienia sobie przez sąd tzw. koncepcji rozstrzygnięcia, a – w rezultacie – szybkiemu zakończeniu sprawy. (A. Marcianiak (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Tom II. Komentarz do art. 205¹–424¹², Warszawa 2019).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że Sąd I instancji, wbrew twierdzeniom apelującego, prawidłowo ustalił okoliczności sprawy, a nadto te które były sporne pomiędzy stronami. Analiza zgromadzonych

w aktach sprawy dokumentów prowadzi do wniosku, że pomiędzy stronami bezsporne były okoliczności dotyczące zakupu przedmiotowego laptopa u pozwanego, faktu zgłaszania przez powoda usterki związanej z niekończącą się aktualizacją, dokonanie dwukrotnie reklamacji. Sporne pomiędzy stronami było natomiast to, że proces aktualizacji w komputerze zakupionym przez powoda uniemożliwia mu korzystanie z niego, a w konsekwencji stanowi wg niego wadę sprzętu. W treści apelacji powód nie wskazał jednak szczegółowo jakich okoliczności nie ustalił lub błędnie ustalił w toku wysłuchania informacyjnego Sąd I instancji, a Sąd Okręgowy nie dopatrył się przy tym naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 212 § 1 k.p.c.

Przechodząc do oceny kolejnych zarzutów apelacji wskazać należy, że nie ma podstaw do uwzględnienia podniesionego przez apelującego zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Należy przy tym zaznaczyć, że skuteczne postawienie takiego zarzutu wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (tak SN w orz. z 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98 nie publ.). Ażeby zatem zasadny był zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c. oraz uznanie, że mogło to mieć istotny wpływ na wynik sprawy, nie wystarczy wyłącznie przedstawienie odmiennej interpretacji strony co do dowodów zebranych w sprawie, a koniecznym jest natomiast jednoczesne wykazanie – czego nie uczynił apelujący - iż ocena przyjęta przez Sąd Rejonowy za podstawę rozstrzygnięcia, przekracza granicę swobodnej oceny dowodów, którą wyznaczają czynniki logiczny i ustawowy, zasady doświadczenia życiowego, aktualny stan wiedzy, stan świadomości prawnej i dominujących poglądów na sądowe stosowanie prawa.

Wbrew twierdzeniom powoda z zeznań świadków złożonych w niniejszej sprawie oraz treści dokumentów związanych ze złożoną przez niego reklamacją, sporządzonych przez pozwanego nie wynika aby usterka zgłaszana przez powoda stanowiła w ocenie pozwanego wadę zakupionego przez niego laptopa, która uniemożliwiałaby mu korzystanie ze sprzętu. Przytaczane przez powoda w treści apelacji fragmenty z zeznań świadka R. M. i R. W. są wyrwane z kontekstu i po całościowym zapoznaniu się z ich treścią nie potwierdzają twierdzeń powoda. Okoliczność taka nie wynika także z pism kierowanych przez pozwanego do powoda i stanowi nadinterpretację apelującego. Powód w toku postępowania nie wykazał aby w chwili odstąpienia od umowy jakkolwiek wada w laptopie istniała. Sąd Okręgowy podziela przy tym stanowisko, że automatyczne aktualizacje nie stanowią wady sprzętu, a umożliwiają prawidłowe jego działanie.

Co do kwoty 150 zł Sąd Okręgowy również, nie ma wątpliwości, że stanowiła ona zapłatę za wgranie do laptopa dodatkowych programów muzycznych, co potwierdził w swoich zeznaniach powód, wskazując dodatkowo, że był zadowolony z ich działania. Niemniej jednak wobec stwierdzenia braku wady w przedmiotowym laptopie brak jest podstaw do zasądzenia również tej kwoty.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie I sentencji na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z zasadą określoną w art. 98 k.p.c. zasądzając od powoda jako przetrwającego sprawę na rzecz pozwanego kwotę 450 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej. Wynagrodzenie pełnomocnika zaś ustalono w oparciu o przepis § 2 ust. 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Beata Woźniak